

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Susan Mallery

Fagyöngy és csillagszóró

Marin Thomas

Angyalszárny suhog

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan W. Macias, 1996 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A Bianca 287. eredeti címe: *Holly and Mistletoe (Harlequin Special Edition)*

Magyarra fordította: *Várnai Péter*

© Brenda Smith-Beagley, 2008 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A Bianca 288. eredeti címe: *The Cowboy and the Angel (Harlequin American Romance)*

Magyarra fordította: *Kiss Gábor*

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 287–288. számában, 2014

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-978-0

Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2014

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Susan Mallery

Fagyöngy és csillagszóró

1.

Az ágya mellett üldögélő nő úgy szorította Jordan Haynes kezét, mintha attól félne, hogy ő el akar futni előle. Szeme csukva volt, szája mozgott, mert talán éppen néma imát rebegett. Vállára hosszú, szőke haj omlott rá, fürtjei Jordan kezét is simogatták, miközben orrában jellegzetes kórházi szagot érzett. Környezetét csak halványan észlelte. Valószínűleg erős fájdalomcsillapítót kapott. Mindez ismerős volt számára, csak ezt a nőt nem tudta hová tenni. Bárki legyen is azonban, valóban kedves tőle, hogy aggódik érte.

A nő járomcsontját szeplők borították. Hosszú pilláit kifestette, de más szépítőszert nem használt. Jordan ötven dollárt is feltett volna arra, hogy kék a szeme, és hogy valamikor a pomponlányok vezetője volt a gimnáziumában. Láthatóan kicsattan az egészségtől, akár a tejfogyasztás üdvös hatásairól is beszélhetne egy tévéreklámban. De mi a csudát kereshet az ő betegszobájában?

A férfi kihúzta a kezét a szorításból. A nő azonnal kinyitotta a szemét. Valóban sötétkék volt! Jordan egyszerre megnyerte és elveszítette a saját magával kötött fogadást.

Az ismeretlen olyan sugárzóan mosolygott, mintha megütötte volna a főnyereményt a lottón.

– Jaj, de örülök, hogy felébredt! Az ápolónők mondták, hogy meg fog gyógyulni, de én azért aggódtam. Hogy érzi magát? Vannak fájdalmai? Kér egy korty vizet?

Jordan válaszolni akart, de a torka egészen kiszáradt, és köhögés tört rá. A nő azonnal felpattant, és egy kancsóból kevés vizet öntött egy pohárba. Átkarolta Jordan vállát, hogy megtámassza az ágyban, és szájához tartotta a poharat.

– Lassan igyon! – figyelmeztette.

A férfi megitta a víz felét, és bólintással jelezte, hogy elég volt. A nő gyorsan az ágy melletti asztalra tette a poharat, aztán visszatért a helyére. Ujjait most összefonta Jordan ujjaival, s ahogy előrehajolt, a melle a férfi mellkasához ért. Ismeretlen látogatója most már végképp felkeltette a férfi figyelmét. Izgató domborulatokra vethetett pillantást, amikor a szőkeség az előbb felállt. Minden kamasz ilyen csodás mellű nőről álmodik. Felőle akár egész nap foghatná így a kezét...

A fiatal nő szeme egyszer csak elsötétült. Jordannek az a kellemetlen előérzete támadt, hogy a kicsike mindjárt elsírja magát. Jóságos ég, csak azt ne! – gondolta.

– Maga meg kicsoda? – kérdezte nyersen.

A szőkeség megint elmosolyodott.

– Holly Garrett vagyok – felelte, mintha ez mindent megmagyarázna.

Jordan nem ismerte ezt a nevet, ezt a nézést viszont nagyon is jól. Holly Garrett úgy néz rá, mintha ő éppen megmentette volna a világot. Pompás! Vagy a fájdalomcsillapítónak van furcsa mellékhatása, vagy pedig ő egyszerűen becsavarodott.

– És? – kérdezett tovább.

A nő egy pillanatig értetlenkedően nézett rá, mielőtt felnevetett. Kedves teremtés, gondolta a férfi. Megnyerő tulajdonság egy vonzó nőtől.

– Szörnyű vihar volt – mondta Holly Garrett. – És maga megmentette a cicámat.

Az emlék valósággal belehasított Jordanbe, és hangosan felnyögött. A vihar egy lakás melletti garázsra döntött egy fát. Az pedig nemcsak a tetőt szakította be, hanem a vízvezetékben is kárt tett. Mire Jordan kiért az embereivel, szinte már semmit sem menthettek meg. Halványan derengett neki egy nő, aki zavarodottan rángatott egy beragadt ajtót. Minden víz alá került. A kétemeletes épületen látszott, hogy bármelyik pillanatban összedőlhet.

Jordan megragadta a nőt, és biztos helyre menekítette, miközben ő az átkozott cicájáról sikoltozott. Jordan volt olyan hülye, hogy a macska keresésére indult. És ez lett a vége: még hat hónapja sem él Glenwoodban, és már megint kórházban kötött ki. A francba!

– Nagyszerűen viselkedett – mondta Holly. – Nem tudom, mit csináltam volna, ha... – folytatta, de hirtelen cserbenhagyta a hangja.

– Ó, igen... De ugye semmi rosszabb nem történt?

– Nem, hála magának – dűnnyögte a fiatal nő szipogva, és megszorította Jordan kezét. – Köszönöm.

– Csak a munkámat végeztem – dörmögte a férfi.

Ráadásul pocsékul. A kollégái halálra fogják zrikálni, ha majd visszamegy dolgozni a tűzoltóságra, bár a lába és a háta lüktetéséből ítélve ez nem egyhamar lesz. Mindenki látta, mi történt. Megtalálta a macskát, és épségben kijutott vele a lakásból. A kapálózó szőrcsomót a dzsekije alá dugta, de az erkélyen az állat megpróbált kiszabadulni.

Jordan félt, hogy a macskát elűtheti az egyik tűzoltókocsi, vagy nyoma veszhet a kavarodásban, ezért magához ölelte, ahogy csak bírta. A bestia kis híján megnyerte a vele folytatott küzdelmet, de neki sikerült megmarkolnia a nyakszőrzetét. A dulakodás közben azonban elcsúszott a vizes fapadlón, és lezuhant az erkélyről. Mindenki szeme láttára. Jordan gondolatban elkáromkodta magát.

– Törés lett a vége? – kérdezte, és tekintetét a lábára szegezte, amelyet fehér takaró borított, és így nem láthatta, be van-e gipszelve.

– Nem – felelte Holly. – Az állatorvos megvizsgálta Fagyöngyöt. Remekül van.

– Nem a macskára gondoltam – felelte Jordan szárazon.

A szőkeség fülig vörösödött.

– Ó! – mondta, aztán észrevette, hogy még mindig a férfi kezét szorongatja, és gyorsan elengedte. – Ne haragudjon, nem értettem, hogy a saját sérülésére gondol. Csak annyit tudok, hogy a nővér szerint holnap hazamehet. Sajnálom, hogy ennyi bajt okoztunk magának.

Jordan hidegnek érezte a kezét, mióta Holly nem szorongatta. Hiányzott neki a melege. A melle látványáról már nem is szólva...

– Csak a munkámat végeztem – mondta el újra sután.

Holly megrázta a fejét.

– Sokkal többet tett. Veszélyt vállalt, amikor visszament a házba Fagyöngyért. Az egyik tűzoltó azt mondta, bármikor beszakadhat a tető. És maga végül megsérült. Nagyon sajnálom. Ha bármit tehetek önért, csak szóljon, kérem – tette hozzá.

Jordan kis híján megkérte, hogy fogja meg újra a kezét. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, kinyílt az ajtó, és fél tucat ember nyomult be rajta. Az első Jordan öccse, Kyle volt.

– Hallom, leestél egy házról. Mit meg nem tesz az ember, hogy hőssé váljon! – mondta vigyorogva.

Nem folytathatta azonban, mert Jordan három sógornője félretolta az útból, és odasiettek a betegágyhoz.

– Hogy vagy? – kérdezte Elizabeth.

– Nálunk lábadozhatsz. Bőven van helyünk – mondta Rebecca.

– Eltört valamid? – akarta tudni Sandy.

– Még nem tudom – kezdte Jordan, de tovább nem jutott, mert két bátyja, Travis és Craig nem nagy szakértelemre valló fejtegetésbe kezdett az egészségi állapotáról.

Az ágy másik oldalán Austin Lucas, a család régi barátja jelent meg, és kezét szorította a beteggel.

– Jó tudni, hogy hamar rendbe fogsz jönni.

– Én is örülök neki – felelte Jordan.

Csak most vette észre, hogy Holly eltűnt a szobából. Valamikor észrevétlenül kionsonhatott.

Elizabeth Haynes csípőre tette a kezét.

– Értem én, hogy a nagy macsót akarod játszani, de nálam ezzel semmire sem mész.

– Itt maradok, a saját házamban – felelte Jordan dacosan.

– Jól van, maradhatsz, de nem egyedül – érkezett azonnal a sógornője válasza. – Louise itt lesz veled. Tudom, ki nem állhatod szegényt, bár senki sem érti, ő maga sem, hogy miért utálsz annyira. Az orvos szerint viszont két hétig fekdülnöd kell, úgyhogy valakinek gondodat kell viselnie.

Jordan magában elkáromkodta magát. Senki nem tudja, miért nem szíveli Louise-t, ő viszont ismeri annak a nőnek a mocskos titkát, csak már tizenhét éve hallgat róla. Louise-t mindenki szinte már családtagnak tekint, kivéve őt. Ő nem hiszi el neki, hogy önzetlenül keresi a fivérei közelségét.

Újév előtt viszont semmiképpen sem mehet vissza dolgozni. Ezt a viktoriánus udvarházat nem egészen két hónapja vásárolta meg, és a renoválására még nem jutott ideje. Most legalább ezt-azt talán elintézhethet, amíg pihenésre kényszerül a balesete miatt.

– Tudom, hogy pokollá teszed majd Louise életét, de én azért szeretlek. Vigyázz magadra! – mondta még Elizabeth, aztán csókot nyomott a sógora arcára, és eltűnt a folyosón.

Holly leparkolt a viktoriánus ház előtt. Megcsodálta az épületet, és arra gondolt, bárcsak neki is lenne pénze egy hasonlóra. A földszinten lenne a boltja, az emeleten pedig a lakása. Szép álmom, kár, hogy köszönő viszonyban sincs a valósággal, gondolta, és elmosolyodott.

Elvette a jobb oldali ülésről a cukrászda rózsaszín dobozát, és kiszállt a kocsiból. Békés este volt, csak egy fekete rigó éneke törte meg a csöndet. Valahol avart égethettek, mert füstszagot hozott a szél, és Hollynak erről eszébe jutott, hogy három napja tönkrement a háza. Minden menthetetlenül összetört vagy elázott benne. De legalább Fagyöngynek nem esett baja.

A lány hóna alá szorította a tortadobozt, és felment a verandára vezető lépcsőn. A boltban vásárolt süteménnyel ugyan messze nem róhatja le a tartozását Jordan Haynes századosnak, de többet e percben nem kínálhat, hiszen egyelőre még csak konyhája sincs. Amint összejön a pénze egy új lakásra, majd süt valami nagyon finomat.

– Egész elhibázott életemben nem találkoztam nálad fafejűbb alakkal – hallotta meg odabentről, és kopogásra emelt keze megállt a levegőben.

Egy mély férfihang morgott valamit válaszképpen, de Holly nem értette a szavait.

– Ha a családod nem lenne olyan fontos nekem, se szó, se beszéd itt hagynálak, hogy halj éhen – folytatta a házban a nő. – És meg is érdemelnéd, hogy úgy jársz. Még megboldogult Alfredom sem művelt ilyesmit az ételével.

A férfihang megint morgott valamit.

– Jól van, sértődj csak meg! – folytatta a nő. – Bár nem igazán értem, mi bajod van azzal, hogy egy kutyához hasonlítalak. Alfred egyébként még sokkal szebb is volt nálad.

A következő pillanatban kivágódott az ajtó, és egy nő lépett ki a verandára.

– Haynes századoshoz jöttem – hebegte Holly zavartan –, de majd inkább visszajövök máskor, mert úgy tűnik, most nem alkalmas a pillanat.

– Nála soha nem az – húzta el a száját a nő. – Fel nem foghatom, miért akar meglátogatni egy ilyen kiállhatatlan alakot, de azért persze bemehet hozzá. Magának talán sikerül észre térítenie. Ó, egyébként Louise vagyok, Louise Carberry.

Holly belépett az ajtón, és szemügyre vette a zsémbes asszonyt, aki bement utána. Hosszú ujjú, kanárisárga pólót viselt, amelyet begyűrt kobaltkék szövetnadrágjába. Derekán ezüstszínű öv csillogott, fülbevalónak pedig ugyancsak csillogó holdakat és csillagokat tett fel magára.

– Mit csinálsz? – kérdezte beljebbről a férfihang.

– Ajtót nyitottam, mert kocsit hallottam megállni a ház előtt.

– Ki az?

Louise elfintorodott.

– Az egyik nőd.

– Ó, nem! – tiltakozott Holly. – Én nem vagyok...

– Melyik nőm?

– Hogy hívják? – kérdezte Louise.

– Hollynak, de nem vagyok...

– Holly! – kiáltotta Louise.

Jordan hallgatott. Nyilván maga elé próbálta idézni a névhez tartozó arcot.

– Nem vagyok Haynes százados nője – mondta Holly.

Louise szélesen elmosolyodott.

– Ezek szerint okos lány – közölte. – De akkor kicsoda?

– Holly Garrettnek hívnak. A múlt héten a vihar összedöntötte a házamat. Haynes százados bement, és megmentette a cicámat. Miattam sérült meg. Pontosabban Fagyöngy miatt, de ettől még hibásnak érzem magam.

– Fagyöngy miatt?

– Ő a cicám. Megijedt, amikor a százados kihozta, és el akart szaladni. Mr. Haynes magához szorította, de közben elcsúszott, és lezuhant az erkélyről. Azóta is gyötör a lelkiismeret.

Louise szája sarka árulkodón rángatózni kezdett.

– Lezuhant egy macska miatt? Úgy kell neki!

Holly a másik nő felé nyújtotta a cukrászda dobozát.

– Hoztam tortát. Nem én sütöttem, mert éppen nincs konyhám, de egyébként imádok sütni-főzni.

– Louise! – bömbölte el magát odabent Jordan Haynes.

– Mindjárt! – kiáltotta vissza Louise, aztán halkabbra fogta. – Két hétnél hamarabb biztosan nem kelhet fel. Nem hiszem, hogy olyan sokáig kibírom vele.

– És maga a...

– A házvezetőnője vagyok. De csak átmenetileg. Kér kávét?

Louise nem várta meg a választ, hanem a ház hátsó részébe indult. Holly követte. Ámulva látta, hogy a két emelet magas előcsarnok mennyezetéről hatalmas csillár lóg le. Az apró kristálycseppek szemlátomást valódiak voltak rajta. A lépcsőkorilátot kézzel faragták, és a padló is jó állapotban volt. Valamikor nagyon szép lehetett a ház, és biztosan az is lesz majd, ha valaki elég időt, pénzt és szeretetet áldoz rá.

– Arra találja – mutatott Louise egy félig nyitott ajtóra, amely egy könyvtárszobába nyílt.

A következő helyiség valamikor tanulószoba lehetett, aztán egy újabb nyitott ajtó mögött Holly egy ágy lábát vette ki.

– Hogy van a százados? – kérdezte.

Louise felhorkant.

– A kutyaütő hangulatából ítélve óráról órára jobban. – Közben beléptek a nagy konyhába. A közepét elfoglaló asztalon egy tálca feküdt. – Azt mondta – mutatott rá Louise –, ezt nem eszi meg. El tudja ezt képzelni? Egész életemben főztem, de Jordan uraságnak nem elég jó a kosztom.

A tányéron ínycsiklandó fasírt, krumplipüré és zöldség feküdt. A csodás illattól Hollynak hangosan megkordult a gyomra, mert reggel óta egy falatot sem evett.

– Egye meg nyugodtan! – ajánlotta fel Louise.

– Ó, ezt nem fogadhatom el.

– Louise! – kiáltotta el magát újra a beteg dühösen.

Holly nem sokat tudott a férfiakról, és egy egyszerű vacsorával aligha róhatja le a háláját a századosnak, de kezdetnek esetleg az is jó lesz. És egy betegszobában is jól kiismeri magát.

– Talán segíthetek – mondta óvatosan.

– Csak rajta, drágaságom! – Louise a tűzhely fölött függő órára pillantott. – Negyven perc múlva kezdődik az első órák az esti iskolában. Arra már nincs időm, hogy valami mást készítssek ennek a szörnyetegnek. Menjen csak be hozzá! És ha főzni akar, ne zavartassa magát!

– Köszönöm – felelte Holly, és elindult arra, amerről jöttek.

Sok ételt ismer, amelyek garantáltan meghozzák egy beteg étvágyát, mert évekig ápolta az édesanyját, mielőtt végül meghalt.

– Ó, még valami, Holly! – szólt utána Louise. – Mondja meg neki, hogy vegyen fel magára valamit!

2.

Jordannek fel kell öltöznie?

– Ezt úgy érti, hogy...

Holly zavarában nem tudta kimondani a „meztelen” szót.

– Menjen csak be – kacsintott rá Louise –, és majd megtudja. Ne aggódjon, semmit sem fog látni rajta, amit ne látott volna korábban más férfiakon.

Holly halványan elmosolyodott, és elindult. Louise tévedett, mert ha Jordan valóban meztelen, akkor igenis van rajta olyasmi, amit ő még sosem látott. Az ajtóban megállt, és megköszörülte a torkát, hogy a férfi magára kaphasson valamit. A kórházban annyira aggódott érte, hogy szinte meg sem nézte magának. Miután azonban a tűzoltó felébredt, kiderült, hogy nagyon is vonzó férfi, és neki liftezni kezdett a gyomra. Szerencsére akkor megjelent Jordan családja, és ő észrevétlenül elszelelhetett.

Most pedig fél lábbal a százados betegszobájában áll, vagyis csak egy betegszobának berendezett földszinti helyiségben, amely valójában dolgozószoba lehet. Jordant nyilván azért helyezték el itt, hogy ne kelljen lépcsőt másznia. Ő pedig azért van itt, mert a százados megsérült. A betegápolásban van gyakorlata, s ha erre összpontosít, a férfi megnyerő külsejét pedig elfelejti, akkor minden rendben lesz.

– Haynes százados? – kérdezte halkán, miközben a padló karcolásait tanulmányozta. – Holly Garrett vagyok. A kórházban már találkoztunk. Bemehetek?

– Persze.

A lány nagy levegőt vett, széles mosolyt öltött magára, és belépett az ideiglenes betegszobába. A két nagy ablakot vastag függönyök takarták. A helyiség közepét egy kórházi ágy foglalta el, amelynek a láb- és fejrészét villanymotor segítségével állítani lehetett. Az ágy mellett alacsony asztal és egy konyhai szék állt.

A beteg nem volt meztelen, legalábbis nem teljesen. Hollynak mégis elakadt a lélegzete, kihagyott a szívverése, és érezte, hogy lángba borult az arca. Jordan megemelte a háttámlát, és majdnem ült az ágyban. Sötét haja a homlokába hullott, és ugyanolyan sötét szemével a látogatóját méregette. A lány biztos volt benne, hogy szebb férfit soha nem látott még.

– Bizonyítékokat keres a sérüléseimre? – kérdezte Jordan.

Holly nem tudta, mit mondjon, és zavartan lesütötte a szemét.

– Üljön le!

A lány engedelmesen leereszkedett a székre, és összekulcsolta a kezét az ölében.

– Maga a macskás nő – állapította meg a férfi.

Holly óvatosan megkockáztatta, hogy pillantást vessen Jordan arcára. Nem tűnt mérgesnek.

– Igen, én vagyok. Nem akarok zavarni, csak tudni szeretném, hogy van.

– A macskát is elhozta, hogy végképp kicsináljon? – kérdezte a férfi.

A lány csak pár pillanat után értette meg, hogy Jordan tréfálkozik, és elmosolyodott.

– Fagyöngy nagyon kedves cica. Biztosan nem akarta bántani magát, csak félt.

– Na persze! Láttam rajta, hogy örült, amikor lezuhantam az erkélyről. – Jordan tekintete bejárta Holly arcát. – Mi van a hajával?

– A hajammal? Semmi. Csak befontam.

– Kibontva jobban tetszett. Szép haja van.

– Ó! Köszönöm – hebegte a lány.

Ez most bók volt? Nagyon úgy hangzott. Jordan flörtöl vele? Aligha. Egészen biztosan nem az esete.

– Hoztam süteményt – terelte másra a szót Holly. – Cukrászdából. A konyhám odalett, de ha majd megint lesz, szívesen sütök magának valamit. Már ha nem okozok vele gondot.

– Az ilyen gond ellen semmi kifogásom – felelte a férfi mosolyogva.

Mosolya megdobogtatta a lány szívét. Jordan sötét szeme sarkában apró nevetőránccok jelentek meg, fehér foga valósággal vakított, és egyébként is vonzó arca szinte már elviselhetetlenül szép lett. Holly vére felforrt, és olyan érzése támadt, hogy a föld fölött lebeg. Semmi kétség, gyakrabban kellene eljárnia otthonról.

– Meglehetősen éhes vagyok – közölte a férfi. – Adna pár szelet tortát? Elmennék érte, csak hát éppen... – mutatott a takarójára.

– Meztelen – fejezte be a lány gondolkodás nélkül a mondatot.

– Tessék? Nem, nem vagyok meztelen, csak pár napig nem szabad felkelnem.

Holly el sem akarta hinni, hogy kimondta, amit gondolt. Felnyögött, és tenyerébe temette az arcát.

– Louise azt mondta, szóljak magának, hogy vegyen fel valamit. Ezért gondoltam, hogy...

– Semmi baj.

A lány óvatosan leengedte a kezét, és odalesett a férfit. Nem mosolygott, de mérgesnek sem tűnt. Holly megkönnyebbült sóhajt hallatott.

– Elnézését kérem. Hozok tortát – mondta, és elindult, pár lépés után azonban megállt. – Jól főzök – tette hozzá, de nem fordult vissza. – Ha Louise vacsoráját nem kívánja, főzhetek valami mást – ajánlotta, aztán zavartan nagyot nyelt. – Felejtse el! Rossz ötlet volt.

– Az jó volna – felelte Jordan.

Holly meglepetten megfordult.

– Komolyan?

– Igen, jól hangzik. De csak akkor, ha maga is velem eszik. Két napja senkivel sem beszéltem, és ez megőrjít – tette hozzá, és arcán újra megjelent az a szédítő mosoly.

A lány nagy nehezen visszamosolygott, bár a szíve ki akart ugrani a helyéről.

– Rendben. Sietek.

– Alig várom.

Holly később nem tudta volna megmondani, hogyan jutott a betegszobából a könyvtáron át a folyosóra, onnan pedig a konyhába. Louise a mosogatót támasztotta, és kérdően felvonta szöke szemöldökét.

– Na?

– Felajánlottam, hogy főzök neki valamit. Igent mondott.

– Érezze otthon magát! – felelte az idősebb nő, aztán két szelet marhahúst vett elő a hűtőszekrényből.

– Ehet ilyen sokat a százados? – kérdezte Holly kétkedve.

Louise elvigyorodott.

– Csak az egyik az övé, a másik magának lesz. Hallottam, hogy korog a gyomra. Gondolom, egész nap dolgozott, és nem ebédelt. Tudom, milyenek a fiatalok. Ezer dolgon jár az eszük, csak az egészségükre nem gondolnak – mondta, aztán a nyitott hűtő alsó polcára mutatott. – Mindenféle zöldséget talál itt. Jordan párolva szereti. Persze nem akkor, ha én készítem.

– Mi baja van magával? – kérdezte a lány.

– Nem tudom. Évek óta dolgozom már rendszeresen a családjuknak. Négy Haynes fivér van, vagyis öt, ha Austint is hozzájuk számoljuk. Ő ugyan hivatalosan nem családtag, de ez nem számít. Föztem rájuk, ápoltam őket, ha betegek voltak, s miután megnősültek, segitettem az asszonyoknak, amikor kisbabájuk volt. Mind remek emberek, csak ez az egy nem – bökött az asszony a fejével a betegszoba felé.

– Miért van most mégis itt?

Louise felvette a dzsekijét, aztán lekasztott egy hátizsákot a fogasról, és belebújt.

– Mert megígértem a többieknek, hogy gondját viselem. Ha isten megsegít, túlélem. Jordan folyton belém köt. Ne kérdezze, miért. Soha nem árulta el, és eddig még én sem kérdeztem meg tőle. Egyszer talán majd megteszem. – Az asszony kinyitotta a hátsó ajtót. – Fél tizenegy körül érek vissza.

– Ó, addigra én már rég nem leszek itt. Gyorsan elkészítem a vacsorát, aztán eltűnök – felelte a lány.

Holly egy megrakott tálcával tért vissza a betegszobába. Talált egy kötenyt, és felkötötte fodros fehér blúza és hosszú, kék szoknyája elé. Nagy szeme izgatottan csillogott, amikor belépett az ajtón.

– Éhes? – kérdezte.

Jordan orrát megcsapta a fűszeres hús, a sült krumpli és a brokkoli illata.

– Mint egy farkas.

A lány óvatosan letette az ágy mellett álló asztalra a tálcát, amelyen a férfi két tányért pillantott meg.
– Köszönöm, hogy velem eszik. Néha agyamra megy az egyedüllét. – Jordan levágott egy darabkát a húsból, és megkóstolta. Tökéletes volt. – Pompás – mondta, miután lenyelte, és hátradőlt. – És hogy talált el hozzám? – kérdezte.

– Elmentem a tűzoltóságra. Ott akartam hagyni a tortát, hogy majd az egyik kollégája elhozhassa magának.

– Már csak az kellett volna! Fél perc alatt egy morzsa sem maradt volna belőle.

Holly elmosolyodott.

– Az ügyeletes tiszt is ezt mondta, és ő adta meg a maga címét. Remélem, nem baj.

– Semmi gond. Glenwood kisváros, itt mindenki ismeri egymást. Ezért is jöttem vissza.

– Korábban hol élt?

– Sacramentóban, de itt nőttem fel. Akkor költöztem el, amikor eldöntöttem, hogy tűzoltó leszek.

A lány a villájára tűzött egy szem brokkolit.

– Glenwoodban nincs ilyen képzés?

– A megyében van, de nem ez volt a gond, hanem az, hogy apám volt a seriff. Az apja rendőr volt, és a bácsikáim is mind azok, akárcsak a három bátyám.

– Azt akarták, hogy maga is az legyen – találta ki Holly.

– Pontosan.

A fivérei ugratták Jordant a választása miatt, de azért támogatták a döntését. Az apja viszont kitagadással fenyegette. Akkoriban azonban ő már nemigen adott az örege véleményére. Azok után, amiket Earl Haynes elkövetett, magasról tett rá, mi tetszik neki, és mi nem.

Holly oldalra hajtotta a fejét.

– Szereti a hivatását?

– Igen, csak nem akartam továbbra is távol élni a testvéreimtől és a családjuktól, ezért pályáztam meg itt egy állást a tűzoltóságon. Miután megüresedett egy századosi beosztás, felkínálták nekem.

– Meddig élt máshol?

– Hat hónapig.

– Én akkoriban költöztem a városba.

– Miért éppen ide vetődött? Glenwood nem éppen izgalmas nagyváros.

– Édesanyámmal megörököltünk itt egy üzletet.

Ezek szerint nem ápolónő, gondolta Jordan.

– Melyiket?

– A régiségboltot a parkkal szemben. Viktoriánus Szalon a neve.

– Úgy emlékszem, sokáig üresen állt az a bolt. Mikor örökölték meg?

– Öt éve, amikor meghalt az édesanyám nagynénje, és ránk hagyta örökül. – Holly gondolataiba mélyedve tologatta az utolsó falat húst a tányérján, aztán letette az öléből a földre. – A mamám évekig betegeskedett. Mellrákja volt, és újra meg újra kiújult. Sokszor beszélgettünk a régiségboltról. Ez volt a közös álmunk. Amikor három éve meghalt, előbb kifizettem az orvosi számlákat, aztán addig takarékoskodtam, amíg ideköltözhettem.

Jordan tudta, hogy a lány csak nagy vonalakban mesélte el a történetét. Azt nem említette, hogy vannak-e testvérei, és az apjáról sem beszélt. Mivel azonban ő sem szerette, ha faggatták, Hollyt sem akarta kérdésekkel bombázni. Az mindenesetre kiderült számára, hogy a lány azért játssza ilyen meggyőzően a kedves nővért, mert sokáig ápolta az édesanyját.

– Élvezi, hogy saját üzlete van? – kérdezte.

– Semmit sem csinálnék szívesebben. Egyszer majd szeretnék egy olyan házat venni, mint a magáé, és pincétől a padlásig rendbe hozatnám.

– Két bátyámnak is hasonló háza van. Ha meggyógyulok, megmutathatom őket magának, ha szeretné.

– Az klassz lenne. És mit tervez a saját házával?

– Még nem tudom pontosan. Néhány szobában mindenesetre biztosan eltávolítom a falról a tapétát. El sem tudja képzelni, mit nem ragasztanak egyesek a legszebb faanyagokra.

– Nekem mondja? Egyszer jártam egy házban, ahol a háziasszony az összes bútort aranyszínűre mázolta. Borzalmas volt.

Holly még tovább mesélt, de Jordan egyre nehezebben tudott figyelni rá. Inkább az arcát nézegette. Az ajkát, ahogy beszéd közben mozgott, a szemét, amely lelkesedéstől csillogott. Pillantását aztán a melle vonzotta magára. Olyan dús, hogy ő biztosan nem tudná a tenyerébe zárni, de ez persze kicsit sem zavarná.

Jordan elfojtott egy mosolyt. A családja és a barátai mindig azt mondják róla, hogy hajlamos a búskomorságra, sőt néha egyesesen kiállhatatlan. Mi az ördögöt keres mégis ez a nő a házában? És ő miért élvezzi a társaságát? – találgatta magában.

– Szóljon majd, ha le akarja szedni a tapétákat – hallotta meg egyszer csak Holly szavait. – Van egy gőzmasinám, az csodákra képes. Bár itt – nézett fel a magas mennyezetre – azzal is napokra lesz szükség.

– A fivéreim majd beszállnak. Én is sokszor segítettem nekik.

– Négyen vannak testvérek, ugye?

Jordan bólintott, a lány pedig felsóhajtott.

– Az jó. Én is szívesen éltem volna nagy családban, de mi mindig csak ketten voltunk édesanyámmal.

– Nem rejteget valahol egy férjet, esetleg egy féltékeny barátot? Önvédelemre ugyanis most éppen nem vagyok alkalmas.

Holly elvörösödött.

– Se férjem, se barátom nincs. Ilyesmire eddig nem volt időm.

És mire lehetett? Ne foglalkozz vele, Haynes! – figyelmeztette magát Jordan gondolatban. Kezdetben kétségei voltak, most viszont az a kellemetlen érzése támadt, hogy Holly valóban tiszta és mesterkéletlen.

– Mennyi idős? – kérdezte.

– Huszonnyolc vagyok.

Huszonnyolc éves, és még nem volt barátja? Ez elképzelhetetlen. Egy ilyen szép nőnek biztosan mindig férfiak hordája lohol a nyomában, bármerre is jár.

– Vannak barátai Glenwoodban?

Jordan természetesen hímnemű barátokra gondolt, de nem szeretett volna olyan látszatot kelteni, mintha akarna valamit Hollytól. Erről természetesen szó sincs. Hazudsz, közölte vele egy belső hang azonnal, de nem figyelt rá.

– Van egy pár barátom. Kedves vevők a boltomból. És a bérelt házam tulajdonosa. Igen, már találtam barátokat.

Beszéd közben a lány kerülte Jordan tekintetét, és ő tudta, hogy hazudik. Nem kötött barátságokat, de nem akarja, hogy ezért sajnálják. Jordan biztos volt benne, hogy a testvérei melegszívű feleségei szárnyaik alá vennék ezt a lányt, ha mesélne nekik róla. De Holly talán nem örülne, ha ő beleavatkozna az életébe.

Mielőtt még megkérdezhette volna erről, a lány elkezdte összeszedni a tányérokat.

– Kér kávét? – kérdezte.

– Az remek lenne. És a tortából is ennék, amit hozott.

Holly futólag elmosolyodott, aztán kiment a szobából. Miközben követte a tekintetével, Jordan érezte, hogy valami megmozdul benne, de erről sem akart tudomást venni. Rég volt már, amikor egy nő utoljára felkeltette a figyelmét.

A kapcsolatoknak ára van, idézte az emlékezetébe. Nagy árat kell fizetni azért, ha megkedvelünk valakit, és ő nem akarja még egyszer megfizetni azt az árat. Erről persze nincs is szó. Holly csak társaságot biztosított számára, de mindjárt elmegy, és ők ketten soha többé nem találkoznak. Ez jó is így. Nem volna helyes tőle, ha kockára tenné egy ártatlan teremtés szívét.

3.

Holly kávéval és egy teli tányér süteménnyel jött vissza. A kötenyt a konyhában hagyta. Jordan elszántan küzdött, hogy elfojtsa a válaszokat, amelyeket teste adott a lány domborulataira. Nem ismeri Hollyt, és egyébként sincs olyan állapotban, hogy engedjen a késztetéseinek, bármennyire csábító is a gondolat.

– Nem tudom, hogyan issza – mondta a lány, miközben letette a tálcát az ágy melletti asztalra. – Tejet és cukrot is hoztam.

– Feketén szeretem.

Holly cukrot tett a saját bögréjébe, aztán leült.

– Hogy érzi magát?

Jordan megrántotta a vállát, és elhúzta a száját, mert a mozdulattól azonnal fájdalom hasított a hátába.

– Úgy, mintha valaki ledobott volna egy háztetőről.

A lány nem nevette el magát. Éppen ellenkezőleg, halálosan komoly lett az arca.

– Nagyon sajnálom.

– Maga nem tehetett róla.

– De igen. Nem lett volna szabad megkérnem, hogy mentse meg Fagyöngyöt. Akár meg is halhatott volna.

– Ha túl nagy lett volna a veszély, nem vállaltam volna. Szeretem a munkámat, de az életemet nem untam meg.

– Édesanyámtól csak ez a cica maradt nekem. Élete utolsó karácsonyára kaptam tőle, és ezért neveztem el Fagyöngynek – mesélte Holly rekedten. – De most már mennem kellene, hogy maga pihenessen.

– Örülnék, ha inkább maradna még. Megöl az unalom, mert egész nap egyedül vagyok.

– Louise itt van magával.

Jordan válasz helyett inkább ivott egy korty kávéját. A lány mondani akart valamit, de ekkor zajt hallott a konyhából.

– Megjöttem! – kiáltott be a szobába Louise.

– Ettől tartottam – morogta maga elé Jordan.

Holly megnézte az óráját.

– Te jó ég, észre sem vettem, hogy már ilyen régen itt vagyok. Sajnálom. Szólnia kellett volna, hogy elfáradt. Egyetlen mentségem, hogy én is túl sokat vagyok egyedül. Fagyöngy édes pofa, de beszélgetni sajnos nem lehet vele.

A lányból csak úgy dőlt a szó, nyilván azért, mert zavarba jött, és ez tetszett Jordannek. Holly szavaiból azt vette ki, hogy megkedvelte őt. És ő azt is akarta, hogy kedvelje.

Louise ámulva felvonta a szemöldökét, amikor belépett a betegszobába.

– Látom, jól megvoltak együtt. Minden rendben?

– Az én hibám – mondta Holly sietve. – Vacsora után...

Jordan vissza akarta tartani a lányt, és mert jobb megoldás nem jutott eszébe, megfogta a kezét. Holly meglepetten feléje fordult.

– Minden rendben – nyugtatta meg Jordan a házvezetőnőt. – Milyen volt az iskola?

A férfira most már két nő nézett meredten. Holly valószínűleg azért, mert a kezük érintésétől szikrák röpdöstek közöttük. Jordannel ilyen még soha nem történt, és halvány sejtelve sem volt arról, hogy ez mit jelenthet. Mégsem engedte el a lányt, mert attól tartott, akkor azonnal elrohanna. Ő pedig előbb biztos akart lenni abban, hogy újra meglátogatja majd.

Louise pedig azért meredt rá, mert azóta, hogy beköltözött ide, az ő száját most először hagyta el civilizált mondat. Egy pillanatig nem volt biztos benne, hogy valóban utálatosnak kell-e lennie vele, ám

aztán emlékezetébe idézte, hány és hány életet tett már tönkre ez a nő. Pontosan azt kapja, amit érdemel. Nem számít, hogy vele most éppen jót tesz, amikor gondoskodik róla.

– A tanár olyan fiatal, hogy még nem kell naponta borotválkoznia, de remek előadó – felelte Louise tartózkodón.

– Mennem kell – mondta Holly, és elhúzta a kezét.

Jordan nem akarta, hogy a lány elmenjen. Egyszeriben rádöbbsent, mire vágyik. Arra, hogy Holly barátja lehessen. Ezért nem tudta fél este levenni a szemét a domborulatairól.

– Jöjjön el holnap is! – mondta gondolkodás nélkül.

A lány telt ajka kedves mosolyra görbült.

– Szívesen – felelte, aztán kiment a konyhába a táskájáért.

– Le vagyok nyugózva – jegyezte meg Louise, aki követte Hollyt. – Maga csodát tett.

A lány elmosolyodott.

– Nem volt igazán nehéz.

– Magának talán nem, én azonban semmire sem megyek ökelmével. Jó volna, ha maga végig mellette lenne, amíg meggyógyul.

– Nem zárhatom be az üzletemet – felelte Holly.

– Hát akkor így jártam. Itt ragadtam Jordan mellett. Az előbb már-már kedves volt velem, de holnap majd biztosan benyújtja ezért a számlát.

– Nem értem, miért viselkedik így magával.

Louise babrálni kezdte a fülbevalóját.

– Én sem tudom. Egyszer majd kiszedem belőle, mi oka van rá, de az nem ma lesz. – A házvezetőnő vidáman elmosolyodott. – Eljön holnap?

– Igen, szívesen.

– Ennek örülök. És biztosan nemcsak én, hanem Jordan is.

– Jó éjszakát! – köszönt el Holly, és kilépett a verandára.

Csak együtt vacsoráztunk és beszélgettünk, mondta magának, miközben kocsiba ült és elindult. És holnap sem randevúzni fognak. Jordan jópofa, megnyerő, ráadásul jól is néz ki, és akkor mi van? Ő egyszerűen csak kedves volt hozzá. A boltja megnyitása óta úgy be volt fogva, hogy barátkozásra nem maradt ideje. Jordan lehetne itt az első barátja. Louise pedig a barátnője, bár a gondolatot, hogy őt is újra látja majd, feleannyira sem találta izgatónak.

Ha holnap megint eljön, legalább annyi időre kiszabadul a boltjából. Ott él, mióta odalett a lakása, és az egyik eladásra váró kanapén alszik. Minden pénzét kiadta, hogy karácsonyra feltöltse az árukészletet, de ha az ünnepek előtt jól megy majd a bolt, januárban már bérelhet új lakást és pótolhat néhány tönkrement holmit. Addig pedig a bolt is megteszi.

Három nappal később Louise már akkor kilépett a verandára, amikor Holly még nem ment fel a bejárathoz vezető három lépcsőn.

– Percre pontosan érkezett – fogadta a házvezetőnő.

– Egyetlen vevő sem volt már a boltban, ezért időben bezárhattam. – A lány belépett a házba, és letette a magával hozott nagy kosarat. – Remélem, nem baj, hogy Fagyöngyöt is elhoztam.

Louise odapillantott a fedeles macskakosárra.

– Miatta sérült meg Jordan?

– Igen. Aranyos cica, csak akkor éppen halálra volt rémülve.

– Ne mentegetőzzön! Máris kedvelem a cicáját. – Louise kinyitotta a kosarat, megsimogatta a fajtatiszta perzsamacskát, mire az azonnal dorombolni kezdett. – Csodaszép.

– És ezt tudja is magáról.

Louise felegyenesedett, Fagyöngy pedig kiszállt a kosárból, amelyben eddig összegömbölyödve feküdt, és most már látszott, hogy feltűnően gömbölyű a hasa.

– Ilyen jól tartja, vagy vemhes? – kérdezte a házvezetőnő.

– Vemhes. Pár hét múlva szül. Mostanában minden estémet itt töltöttem, és nem akartam, hogy Fagyöngy megint egyedül legyen.

Louise újra megsimogatta a macskát.

– Menj be szépen, és bosszantsd fel Jordant! Teleszórhatod szőrrel az ágát.

Fagyöngy felfedezőútra indult, Holly pedig beleszagolt a levegőbe.

– Csodás illatokat érzek. Mi lesz a vacsora?

– Spagetti. Éppen felolvasztom a mélyhűtőben talált szószt.

Az utóbbi három napban Jordan egyszer sem panaszkodott Louise főztjére. Nem tudta ugyanis, hogy valójában nem Holly főzött, ezért őt dicsérte meg, de Louise-t ez hidegen hagyta. Ő egyébként minden este elment otthonról, hol az esti iskolába, hol azért, mert egy gyerekre vigyázott valahol, máskor meg a könyvtárban tanult. Holly azonban titokban arra gyanakodott, hogy valójában Jordan elől menekül.

Louise egy nagy fazekat vett elő.

– Ez jó lesz a tésztának. A szosz a hátsó lángon bugyog. Csak kavarja meg néha! Minél tovább fő, annál finomabb lesz.

– Furdal a lelkiismeret, mert mindig én aratom le a babérokat a maga remek főztjéért – mondta Holly.

– Hagyja csak meg Jordant abban a hitében, hogy maga főz, és nem én! Ha az uraság ettől jobban érzi magát, és hamarabb meggyógyul, én is annál előbb szabadulok innen.

– Hogy van ma Jordan?

Louise fintort vágott.

– Elég rosszul. Az orvos ágynyugalmat írt elő neki, de a tökfefj felkelt. Délutánra persze belázasodott. Szerencsére sikerült rábírnom, hogy vegyen be lázcsillapítót. Amikor utoljára bent voltam nála, aludt. Fél óra múlva azért majd keltse fel, ha addig nem ébredne fel magától.

– Rendben. – Holly lesimította a szoknyáját, aztán a házvezetőnőre nézett. – Egy szívességet szeretnék kérni magától.

– Persze. Miről van szó?

A lány érezte, hogy lángba borul az arca.

– Lezuhanyozhatnék itt? A vihar óta a boltomban lakom, de ott csak kád van. Megmosnám a hajam, és jó volna, ha nem a mosdókagyló fölé kellene görnyednem.

Louise pár másodpercig elképedten meredt Hollyra.

– Édesem, ezt kérdeznie sem kellett volna. Őt fürdőszoba van a házban, és Jordan csak egyet használ. Jöjjön velem!

A házvezetőnő egy földszinti fürdőszobába kísérte a lányt. Megmutatta, hol talál törülközőket, és még egy vastag frottírköpenyt is adott neki.

– Jordan soha nem használja. Egészen új. Nekem viszont most már mennem kell, különben elkésem az iskolából. Lehet, hogy ma csak később jövök meg. Óra után ugyanis elmegyünk és megiszunk valamit a tanárunkkal.

– Azzal a tanárral, akinek még nem kell borotválkoznia?

– Ó, Richard csak nagyon fiatalnak tűnik, de valójában már ötvenöt éves.

– És maga Richardnak szólítja?

– Richardot mondtam volna? – Louise zavartan megköszörülte a torkát. – Wilson professzort akartam mondani. Na, de most már tényleg megyek. Szép estét!

Jordant borzalmas üvöltés verte fel álmából. Felült az ágyban, és azonnal fájdalom hasított belé. Nem lett volna szabad idő előtt felkelnie, amint azt Louise kárörvendőn közölte vele. Nem is csak egyszer.

Újra hallotta az üvöltést, mintha valakit vagy valamit kínoznának. Felhajtotta a takarót, és felkelt. Lába alatt imbolyogni kezdett a padló, vagy inkább ő maga tántorodott meg. Megpróbált megkapaszkodni az ágya mellett álló asztalban, de elfelejtette, hogy azt is a kórháztól bérelte, és kereken áll. Azonnal gurulni kezdett, ő pedig elzuhant a földön.

A folyosóról léptek hallatszottak be.

– Jordan?

A férfi felismerte Holly hangját. Biztosan örül majd, ha meglátja, hogy rövidnadrág van rajtam, gondolta Jordan, mielőtt a fájdalomtól lehunyta a szemét.

– Mi történt? – kérdezte a lány, miután belépett a szobába.

– Hallottam valamit. Üvöltést. És megpróbáltam felkelni.

– De elesett. Megütötte magát?

Jordannek mindene borzalmasan fáj. Holly gyengéden az ölébe vette a fejét, és simogatni kezdte az arcát. A férfi kinyitotta a szemét, és zavartan hunyorgott. Alighanem bevertem a fejem, gondolta.

A lány csak fehér fürdőköntöst viselt, amely szétnyílt, és látni engedte a melle dombját, de valamennyit még rózsás bimbójából is. Haja vizesen omlott a vállára. Szeme sötét volt az aggodástól, keze meleg és nyugtató Jordan arcán. Talán meghaltam, gondolta. De ha ez itt a mennyország, akkor mi oka lenne panaszra?

4.

– Jordan? – kiáltotta Holly rémulten. – Legyen szíves, mondjon valamit! Megsérült?

– Minden rendben – nyögte ki a férfi.

Soha nem voltak még ilyen erős fájdalmai, és soha nem fordult még elő vele, hogy közben izgalomba is jött volna. Ez így együtt megerősítette a gyanúját, hogy talán mégis a fejére esett.

– Vissza tud feküdni az ágyba? – kérdezte a lány. – Nem hiszem, hogy egyedül fel bírnám emelni.

– Menni fog, csak még egy pillanatot kérek.

Jordan látta, hogy Holly fürdőköpenyének a kivágása még jobban szétnyílt, és most már kilátszott feszes mellbimbója. Abba kell hagynom az önkínzást, gondolta a férfi, aztán lassan az oldalára gördült, hogy feltérdeljen. Holly átfogta a derekát, és együtt lassan az ágyhoz indultak. Jordan nagy nehezen felhúzódkodott a matraca, a lány pedig betakargatta.

– Kér fájdalomcsillapítót? – kérdezte.

A férfi óvatosan nemet intett a fejével, s miután Holly leült mellé, megpróbált nem tudomást venni arról, hogy most a lány másik mellét látta előtűnni a rá túlságosan nagy fürdőköntös alól.

– Hogy került a padlóra? – kérdezte Holly.

– Hallottam valamit. Arra ébredtem. Meg akartam nézni, mi volt az.

– Talán csak álmodta.

– Lehet. – Jordan kinyújtotta a kezét, és kisimított egy tincset a lány arcából. – Mit csinált éppen? Holly pirulva félrefordult.

– Nos, én... Igénybe vettem a fürdőszobáját. Remélem, nem baj.

A férfi fel akarta ajánlani, hogy azt bármikor megteheti, ha ő közben nézheti. A lány azonban valószínűleg nem értené a viccet, gondolta. Ám aztán rádöbrent, hogy ez nem is vicc lenne. Ilyen régen nem volt már nővel? Vagy Holly Garrett bővölte el ennyire? Veszélyes kérdéseket tesz fel, Haynes, mondta magának gondolatban. Jobb lesz, ha elfelejted őket.

– Nem gond – válaszolta. – Nincs rendben a vízvezeték az új lakásában?

Holly nagy levegőt vett. Fürdőköpenye széle megmozdult, de nem nyílt szét jobban. Jordan a biztonság kedvéért mégis a lány ölére szegezte a tekintetét, ahol összekulcsolva tartotta a kezét.

– Nos... Igazából nincs új lakásom – felelte Holly, és összehúzta magán a köntöst.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Akkor hol lakik?

– A boltomban. – A lány futó mosollyal ajándékozta meg Jordant. – Jól elvagyok ott. Sok az eladásra váró bútor, és kényelmes kanapék is akadnak közöttük. Van hálósákom, rezsóm és egy kis hűtőszekrényem. Fürdőszoba is van, de káddal, zuhany nincs benne. Ezért kérdeztem meg Louise-től, amíg maga aludt, hogy zuhanyozhatom-e itt.

– Nem lakhat a boltjában – jelentette ki a férfi.

– Miért nem? Teljesen veszélytelen. Nem volt biztosításom, és egyelőre nem vehetek új dolgokat azok helyett, amelyek tönkrementek. Most még a kauciót sem tudnám letenni egy lakásért. Majd csak karácsony után jönnek rendbe a dolgaim, de az már nincs messze.

Holly kapkodva beszélt, és Jordan úgy sejtette, azért, mert ideges. Most, hogy nem kellett az ápolónőt játszania, bizonytalan lett. És szégyenlősen még jobban összehúzta magán a köntöst.

– Vegyen fel valamit! – szólította fel a férfi nyersen.

A lány kisurrant a szobából, ő pedig lehunyta a szemét. Nem akart arra gondolni, hogy Holly egyedül lakik a boltjában. Este hat után a bevásárlónegyed gyakorlatilag kihál. Ha bármi rossz történik, a lány senkitől sem kérhet segítséget. Az a lány, aki hihetetlenül csábító volt az ő fürdőköntösében. Jordan elképzelte, mi mindent csinálhatna vele, egészen kifulladásig...

Ebből azonban semmit sem fog tettekre váltani. Túl idős és túlságosan megkeseredett egy ilyen lányhoz. Egy pillanatra szomorúság fogta el. Elszomorította az, amiben soha nem lesz része, amit soha nem fog megkapni. Ha más ember lenne, és mások lennének a körülmények, engedne a kíváncsiságnak, amelyet Holly ébresztett benne. Lépésről lépésre hódítaná meg. Vállalná a kockázatot, hogy beleszeret, és a lány is megszereti őt.

Ez csak képzelgés, mondta magának. Akkor is, ha a képzelgés ezerszer jobb, mint a valóság. Nem arról van szó, hogy ne hinne a szerelemben. Az a baj, hogy fél tőle.

Egyszer csak újra hallotta azt a zajt, amely felébresztette. Mielőtt azonban kikelhetett volna az ágyból, hogy kiderítse, mi az, Holly egy kövér, szürke macskával a karján jött vissza a szobába.

– Ő Fagyöngy. Fagyöngy, ez az a bátor férfi, aki megmentette az életedet.

A férfi és a macska egymásra meredt. Egyiküket sem nyugőzte le a másik.

– Fagyöngy fajtatizta perzsamacska – mondta Holly, és letette a négy lábút a földre. – Remélem, nem zavarja, hogy elhoztam magammal. Nagyon fontos nekem.

– Jó kövér – jegyezte meg Jordan.

– Vemhes. Estére nem szerettem volna egyedül hagyni. Nagyon rendes cica, és nem fog bajt okozni.

– Hogyne, persze – dűnnyőgte a férfi.

Holly megint felvette a macskát, és odalépett vele az ágyhoz.

– Talán megsimogathatná, hogy megismerkedjenek.

Fagyöngy azonnal kapálózni kezdett, mire a lány letette az ágy végébe. A macska Jordanre meredt, és felpúpozta a hátát. Mérgesen fűjt egyet, aztán leugrott a padlóra, és elvonult.

– Imádni fogja magát, csak meg kell szoknia – mondta Holly.

A férfi ebben közel sem volt biztos. Végül is Fagyöngy miatt esett le az erkélyről. Ki tudja, mi minden telik még ki ettől a szőrös szörnyetegtől.

Holly a láz és a fájdalom nyomait keresve Jordan arcát fürkészte.

– Hogy érzi magát?

A férfi elmosolyodott.

– Már harmadszor kérdezi. Jól vagyok.

– Csak aggódom, hogy újra belázasodik. – A lány felállt, és az ágy fölé hajolt, hogy megtapintsa Jordan homlokát és arcát. – Nem forró.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Nagyon jól csinálja. Gyakorlata van a betegápolásban?

– Igen, sajnos. Édesanyám miatt.

– Meddig volt beteg?

Holly leült a székre.

– Tíz évig. Tizenöt éves voltam, amikor csomót találtak a mellében. Rák volt. Eltávolították a daganatot, de a rák kiújult.

A lány lehuntya a szemét. Annak idején megpróbált erősnek lenni, de másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy mi lesz vele, ha meghal a mamája.

– Ez túl sok egy tizenöt éves gyereknek.

Holly bólintott.

– A mamám rosszul viselte a kezeléseket. Sokszor kihagytam az iskolát, hogy mellette maradhassak.

– És mit hagyott még ki? – kérdezte Jordan halkán.

A lány kinyitotta a szemét.

– Mire gondol?

– Fialat volt. A legtöbb kamasznak az is elég feladatot ad, hogy helytálljon az iskolában. Magának viszont az édesanyjára is gondot kellett viselnie. Biztosan sok mindenről lemondott.

Hollynak égett a szeme, és a másodperc törtrészéig attól félt, hogy könnyekben fog kitörni. Kihúzta azonban magát, és szaporán hunyorgott, amíg abbamaradt a szeme perzselése.

– Köszönöm – mondta.

– Mit köszön?

– Amit mondott. Még senkitől sem hallottam. Kamasz voltam, de felnőttként kellett viselkednem,